

A S İ V A N

Kültür – Sanat Edebiyat

Yiğit Efe BAYIR GİZEMLİ SANDIK

Bir zamanlar korsan gemisinde yaşayan yoksul bir adam varmış. Hem çelimsiz olduğu için hem de gemicilikle ilgili hiçbir bilgisi olmadığından getir götür işleri yaptırılmış bu adama. Adam hiç sevmiyormuş bu işleri ama elinden gelen bir şey yokmuş. En azından aç karnını doyuruyor, yatacak bir yeri oluyormuş gemide. Gemi tayfası o günlerde bir hazine bulduklarını, sandığın lanetli olduğunu düşündüklerinden açmaya cesaret edemediklerini konuşuyorlarmış. Yoksul adam bunu duymuş ve hazineyi merak etmeye başlamış. Hazinenin içinden çıkanlarla zengin olduğunun hayallerini kurup mutlu oluyormuş. Hazine bir odada kilitli duruyormuş. Adam gizlice odanın anahtarını kaptanın kamarasından almış ve odayı açmış. Hazine sandığını görünce heyecandan elleri titremiş. Güç bela sandığın kapağını kaldırmış. Sandığın içindeki kara kaplı defteri görünce hayal kırıklığına uğramış. Defteri eline almış belki içinde gerçek bir hazineye ulaşmanın yolları vardır diye. Çevirmeye başlamış kitabın yapraklarını. Birden kendini bir boşluktan aşağı düşerken bulmuş elinde kitapla. Adam, rahat mı rahat kuş tüyü bir yatağın üstüne düşmüş. Sağa sola çevirmiş kafasını ve şaşkınlık içinde kalmış. Düştüğü yer ıssız bir adaymış lakin bir insanın sahip olmak isteyeceği her şey varmış bu adada. Yoksul adam artık rahat yataklarda uyuyor, güzel ve lezzetli yemekler yiyor, canı ne isterse yapıyor hem de hiç yorulmuyormuş. Bir süre bu rahat ve güzel hayatın zevkini sürmüştü. Yalnız bir süre sıkılmaya başlamış çünkü etrafta konuşacağı ve bu güzellikleri paylaşacağı kimse yokmuş. Adanın her yerini atına binip gezmiş, konuşacak birilerini aramış ama hiç kimse yokmuş bu içinde her şey olan adada. Bir an gemidekilerin bu hazine hakkında konuştuklarını hatırlamış. Evet, adam şu anda istediği çoğu şeye sahipse de mutlu değilmiş. İşte bu gerçek bir lanetmiş. Çünkü insanı gerçekten mutlu yapan şey, hayatındakileri paylaşabileceği kişilerdir.

Sevgi NUR DOSTLUK

Dostluk, parlayan bir yıldızdır. Adını andığında bile gözlerinde bir ışık parlar.

Yanında annen, baban ya da aileden biri olmadığı halde dostunla paylaşırın iyi veya kötü yaşadıklarınızı. İlk o sevinir sizinle beraber ya da o paylaşır acınızı herkesten önce. Dostluk bir nevi koruma kalkanıdır sizin için. Seni korur düşmanlarından, kötülüklerden. Sana yapılacak bir olumsuzluğu hissettiğinde o da alır gardını sizinle birlikte. Dostluk bir ateştir, hiç sönmeyen. Seni ısıtır, kalbini yumuşatır. Kalbin buz kesildiğinde onun sözleriyle çözülür buzlar, erir gider sıkıntılar. Bir sonsuzluk işaretidir dost. Seni geleceğe bağlar; umutlarını, sevincini kaybetmemeni sağlar. Hayaller kurdur sana hayata dair. Hem de tozpembe, güzel hayaller. Birlikte okuyacağınızın, birlikte çalışacağınızın, yuva kurup bir aile olduğunuzda bile birbirinize gelip gideceğinizin hayallerini kurdurur size. Senin için dua edendir dost, hep iyiliğin için. Kendinden önce seni düşünen, seni her şeyin en iyisine layık görendir dost.

Öyleyse hayatımızdan dostlarımız hiç eksik olmasın. Dost gibi görünüp düşmandan farksız olanlar ise uzak olsun hepimizin hayatından.

Zişan BALCI

Ahmet Alper ALTUN BİR MİLLET

Bir millet vardır,
Karanlığı aydınlatan, kötülüğü boğan,
Fakiri gözeten, zorbaya ödeten,
Kendinden üstünü bile yenen.
Bir millet vardır,
Kanında güç, kalbinde İslam,
Her şeye dayanan, direnen;
Vatanı için canını feda eden.
Bir millet vardır,
Dünyaya, gönüllere taht kurmuş
Kâfirin karanlığı, mazlumun güneşi,
Asırlar boyu her şeyin hâkimi.
Bir millet vardır,
Herkes onları şanıyla bilir.
Onlar tarihe geçmiştir,
O millet Türk milletidir.

Elifsu ÇAKIR SEVGİLİ GÜNLÜĞÜM,

Bugün sabah içimde apayrı bir heyecan vardı çünkü bugün karne alacaktık. Okuluma gittim. Bütün arkadaşlarım da aynı benim gibi heyecanlı ve sabırsızdı. Acaba karnemizdeki notlar nasıldı? Tüm yıl çalışıp uğraştığımız. Bu çabalarımızın sonucunun ne olduğunu artık görecektik.

Öğretmenimiz içeri girdiğinde hepimiz bir kat daha heyecanlandık. Elindeki dosyada karnelerimiz vardı. Acaba ilk kimin ismi okunacaktı? Öğretmenimiz ilk Ahmet'i çağırdı yanına. Ahmet'e sarılarak tebrik etti, karnesinin güzel olduğunu ve başarılarının artarak devam etmesini istediğini söyledi. Arkadaşımızın mutluluğunu paylaşmak hepimiz için çok güzeldi. Herkes aynı mutluluğu kendisinin de yaşamasını istiyordu.

Birkaç arkadaşımız da karnelerini aldıktan sonra öğretmenimiz benim adımla okudu. Yanına gittiğimde heyecandan kalbim yerinden çıkacaktı. Karnemi aldım hepsi çok iyi notlardı. Öğretmenim bana sarılıp öptü, başarılarımdan ötürü beni takdir etti. Bu başarı elbette sadece bana ait değildi, hem ailemin hem de öğretmenlerim başarısıydı. Bunu biliyordum. Eğer onlar tüm yıl bana bu kadar destek vermeseler ben bu başarıyı elde edemeyecektim. Öğretmenime teşekkür edip sarıldım. Eve gidip aileme notlarımı göstermek için sabırsızlanıyordum.

Eve gittiğimde ailemle sarıldık, notlarımı gösterdiğimde beni tebrik edip en az benim kadar mutlu oldular. Ben de aileme teşekkür ettim. Her zaman ve her yerde benim yanımda olduklarını bildiğim için çok mutluyum. Biliyor musun günlüğüm? Eğer ailemiz, dostlarımız ve öğretmenlerimiz olmasaydı çevremizde çok mutsuz olurduk. İyi ki varlar, tabii sen de iyi ki varsın.

Haçer Nidâ HARMANKAYA BÜYÜK BİR HUZUR

Elif'in altıncı sınıfa geçmesine iki ay kalmıştı, o da herkes gibi yazları Kur'an kursuna gidiyordu. Elif Kur'an kursunda çok mutluydu. O günkü konuları peygamberler ve onlara gönderilen kitaplardı. Bu konuyu çok sevmişti, öğretmenlerinden bir sürü peygamber kıssası dinlemiş, peygamberlerin hayatlarını öğrenmiş ve çok etkilenmişti. Allah iyi ki insanlara yol gösterici olarak peygamberleri göndermişti. Elif ertesi gün için daha bir heyecanlıydı çünkü öğretmenleri namaz konusunu işleyecekti. Elif gece, hem o gün işledikleri konuları düşünmekten hem de gelecek derste namaz konusunu işleyeceklerinden heyecandan uyuyamamıştı. Sonunda sabah oldu ve Kuran'ını çantasına koydu, yola koyuldu. Yine sekiz buçukta Kur'an kursuna vardı. Kurs yeri zaten çok yakındı, tam içeri girerken öğretmeni de geldi. Öğretmeni Elif'e "Nasılsın Elifçiğim?" diye sordu. Elif ise "Elhamdulillah, iyiyim öğretmenim sadece dün işlediğimiz konuları düşünmekten gece çok fazla uyuyamadım." dedi. Öğretmeni gülümsedi ve içeri girdiler. Öğretmeni hemen işleyecekleri konuya başladı. "Çocuklar, namaz İslam'ın şartlarından biridir. Namaz İslam'ın insanlara gösterdiği bir arınma biçimi, kötülüklerden uzaklaşma şeklidir. Şu an kıldığımız namaz Hz. İbrahim'e de öğretilmiştir. Namaz kılmak, insana huzur ve mutluluk verir. Ayrıca namaz kılanların işlerine Allah yardım eder. Namaz sayesinde her zaman doğru yolda olursunuz, günde beş vakit Allah'ı anar ve kötülüklerden kendinizi alıkoyarsanız." dedi ve konuşmasını bitirdi. Elif öğretmenin anlattıklarından çok etkilenmişti. Eve gider gitmez abdest alıp namazını kılmak istiyordu. Namazını kıldığı için büyük bir huzur hissetti. Artık namazlarını hiç kaçırmayacak ve Rabb'yle olan irtibatını hiç koparmayacaktı.

Hatice Zişan BALCI KIŞ MEVSİMİ

Kış aylarıdır aralık, ocak, şubat,
Kimisine zordur kimisine rahat,
Yanan sobaya patates, kestane at,
Ah ne güzeldir kış mevsimi!

Çok severim ben kışı,
Dağların başı hep karla kaplı,
Dışarı çıkarken tak şapka ve atkıyı,
Ah ne güzeldir kış mevsimi!

Kim sevmez ki karla oynamayı,
Herkes çıkar tepeye alıp kızığını,
Sıkı giyin; çıkarma kazağını,
Ah ne güzeldir kış mevsimi!

Kışın sanki kardan adamlar canlanır,
Çocuklar daha çok heyecanlanır,
Sokaklarda kart topu oynanır,
Ah ne güzeldir kış mevsimi!

Damla BAŞER KELEBEK İLE PAPATYA

Güzel bir sonbahar sabahıydı. Damla okula giderken annesi ona:

"Dur Damla acele ile nereye?" diye sordu.

Damla annesine:

"Anneciğim ben okula geç kalmak istemiyorum zaten her zaman geç kaldığım için öğretmenim beni uyarıyor." dedi. Annesi ise Damla'ya "Çok yanlışı yapıyorsun, acele etmek kötü bir şey. İstersen sana bununla ilgili bir hikâye anlatayım." dedi. Damla:

"Peki, anneciğim sen nasıl istersen," dedi. Annesi:

"Haydi, o zaman içeri gel." dedi annesi. Annesi kanepeye oturdu ve anlatmaya başladı. "Bir zamanlar sıcağı bir yaz gününde beyaz güzel bir papatya güneşleniyordu. Bir gün en yakın arkadaşını ziyarete gitmek istemiş ve yavaş yavaş hazırlanıp keleşin yuvasına doğru yola koyulmuş.

Papatya oldukça sabırlı, dürüst ve sessizmiş. Arkadaşı keleş ise çok sabırsız hızlı ve hareketli biriymiş. Papatya kapıyı çalmış, kapıyı keleş açmış bir bakmış ki eski dostu papatya. Hızlıca birbirlerine sarılıp içeri girmişler. Hızlıca kanepelere oturup sohbet etmeye başlamışlar. Birazcık konuşmuşlar. Sonra papatya sormuş:

- Sen sabrın ne olduğunu biliyor musun? demiş. Keleş ona cevap vermiş:
- Bilmiyorum, demiş. Sonra papatya da ona demiş ki:
- Bilmiyorsan ben sana öğretebilirim, demiş. Keleş çok mutlu olmuş.

Dünyanın en mutlu keleşi benim canım arkadaşım diye sıkıca sarılmış. Papatya,

- Tamam, tamam keleş sakın ol; şimdi anlatıyorum. Beni dikkatlice dinle, demiş:

- Keleş tamam haydi anlat" diye bağırmış. Papatya "Sabırsızlanma, şimdi anlatıyorum." Keleş meraklı ama sabırlı bir şekilde bekliyormuş. Kısa bir öğrenmeden sonra papatya şu atasözünü söylemiş:

"Sabır acıdır ama meyvesi tatlıdır" O günden sonra bir daha asla sabırsız olmamış. "İşte bu kadar Damla. Şimdi acele etmek ve sabırsızlığın ne kadar kötü bir şey olduğunu anladın mı?"

"Anladım anneciğim. Sabretmenin ve acele etmemenin ne kadar iyi bir şey olduğunu anladım." Annesi:

"Güzel, şimdi çıkabilirsin." Damla gitmeden önce annesine sarılmış ve şöyle demiş:

"Canım anneciğim bana bu hikâyeyi anlattığın için teşekkür ederim, bir daha asla acele etmeyeceğim."

Nur ÜNAL KEŞKE

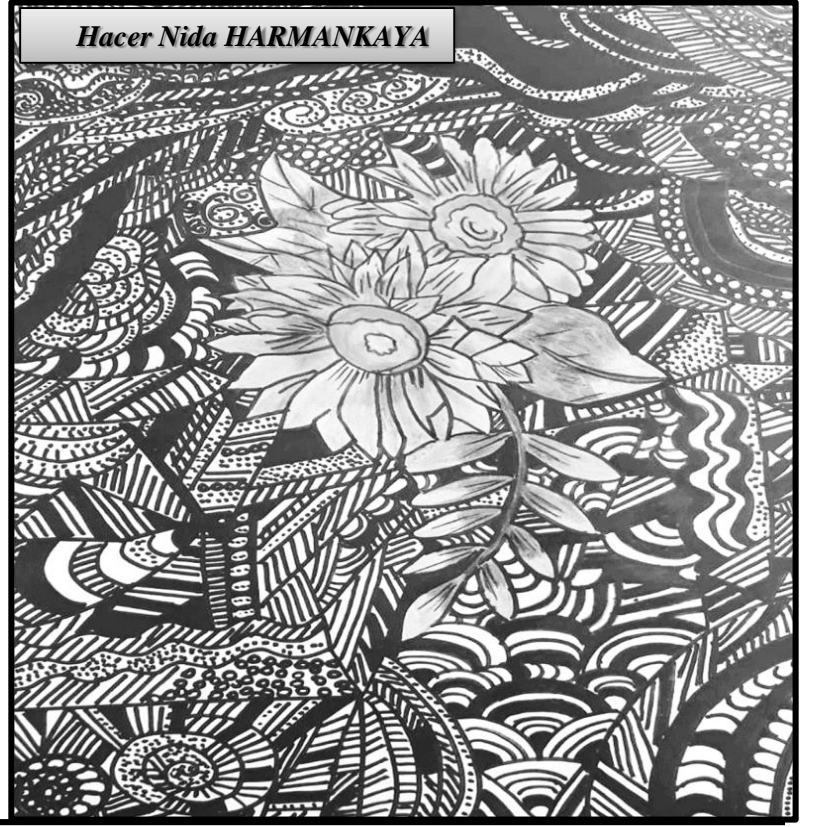
Yeniden hayaller kursam,
Gökyüzüne bakarak.
Sokakta arkadaşlarımla oynasam,
Zamanı unutarak.

Yeniden oyuncaklar alsam,
O heyecanı tadarak.
Bebeklerime elbise diksem,
Yırtık bezleri kullanarak.

Dedemden harçlık istesem,
Bayram olmasa bile
Hiç durmadan şeker yesem,
Dışlerim hiç çürümese.

Bisikletime binsem,
Yorulmasam keşke.
Sobanın yanında meyve yesem,
Ailemle birlikte.

Hacer Nida HARMANKAYA

Zülal KAYA YEŞİL YAYLA KASABASINDA BİR DOKTOR

Yine güzel bir ilkbahar günü, Yeşilyayla kasabasının üzerine güneş doğuyor. Kasabadaki aileler bahçelerinde kahvaltılarını yapıyor. Kahvaltılara komşular, arkadaşlar da davet ediliyor; güzel sohbetler muhabbetler ediliyor. Sofradaki tabak, çatal seslerine şen kakhahalar karışıyor. Yalnız kasabanın girişindeki bir evde henüz çiçekler açmamış, güneş doğmamış, bahar gelmemiş. Pencereler, perdeler kapalıymış. Bu evde Fatih isimli bir genç oturuyormuş tek başına. Yaklaşık altı yıl önce kötü bir hastalık nedeniyle annesini, iki yıl önce de bilmediği bir sebepten babasını kaybetmiş. Bu hoş kasabada Fatih'e kimse sahip çıkmamış çünkü Fatih'in babası henüz ölmeden köydeki herkesi dolandırmış, kandırmış kısacası kötülük yapmadığı kimse kalmamış. Bu yüzden köydeki herkes Fatih'in babasından nasıl nefret ettiyse Fatih'ten de öyle nefret etmiş. "O da aynı babası gibidir, babası neyse o da odur." diyorlarmış. Gördükleri yerde ona kötü sözler söyleyip kalbini kırmışlar. Fatih köydeki insanların bu tutum ve davranışlarından öyle bunalmış ki lise çağına gelince kasabayı terk edip şehre okumaya gitmiş. Şehirde hem çalışmış hem okumuş yıllarca. Ama tek bir amacı varmış Fatih'in o da iyi bir doktor olup köyüne geri dönmek ve annesi gibi hastalara şifa bularak onları iyileştirmekmiş. Öyle de yapmış Fatih. Şehirde okulunu okuyup doktor olmuş. Yeşilyayla kasabasında ise mutlu, huzurlu günler devam ediyormuş. Bu kasabada şifa kaynağı olduğuna inanılan bir su bulunmuş. Bir hastalığı, bir derdi olan bu sudan içince şifa bulacağına inanırmış. Yalnız bir süre sonra ters giden bir şeyler olmuş ve kasabadaki herkes hastalanmaya başlamış. Kasabasını çok özleyen Fatih ise şehirde dolaşırken kasabasındaki bu hastalığın haberini almış. Uzun yıllar sonra doğup büyüdüğü yere gitmenin verdiği sevinçle gitmiş kasabasına. Ama karşılaştığı manzara onu yeniden çok üzmüş. Hem komşularının, yakınlarının sağlık durumu iyi değilmiş hem de herkes yıllar önceki tavrına devam etmiş Fatih'e karşı. Fatih insanların bu tavrını önemsemeden onları tedavi etmeye başlamış. Ama tedavi etse bile aynı hastalığa tekrar yakalananlar ve yeni hasta olanlar varmış. Bu yüzden ilk önce hastalığın sebebini bulup onu yok etmeyi kafasına koymuş. Yaptığı gözlemlerin ve tahlillerin sonucunda hastalığın sebebinin içilen sudan kaynaklandığını bulmuş. Fatih'in bu tespiti doğruymuş çünkü kasabanın şifalı su diye içtiği ve özellikle hastalara içirdiği su, zararlı maddelerin olduğu bir kaynakla birleştiği için hastalık yayıyormuş. Kasabadakilere bu haberi yaymış. Önce herkes karşı çıkmış, inanmamış. Daha sonra ise Fatih'e inanıp sudan içmeyenlerin iyileştiğini görünce onun doğru söylediğini anlamışlar. Kasaba Fatih sayesinde sağlıklı, mutlu, huzurlu günlerine tekrar kavuşmuş. Ayrıca ona yaptıkları için çok pişman olmuşlar. Fatih artık o kasabanın ve şehrin en sevilen insanlarından biriymiş.

Sevgi Nur YEŞİL KULÜBEDE YALNIZKEN

Gözlerimi biraz sağa çevirdim, güzel bir yamacın eteklerindeki muhteşem çam ağaçlarını kendilerine mahsus bir seda ile beni müjdelerken gördüm. Bakışlarımı sola çevirdim, başımı kaldırdım, gölgesinde dinlendiğim ağacın yapraklarına baktım. Yavaşça kalktım, kulübeye giderken kendime bu benim en güzel vaktimdi dedim. Bahçeden biraz sebze toplayıp kulübeye girdim; mutfağa gittim, topladığım sebzeleri karıştırıp fırına attım. Cam açıktı, yağmur yağıyordu; camı kapattım, şömineye odunları attım, içeri sıcakık olmuştu. Mutfaka gittim, sebzeler pişmişti, fırından aldım, dolaptan tepsiyi aldım, içine ekmeği koydum. Fırındaki sıcaklıkla ekmeğin de ısınmasını istiyordum. Fırını kapattım çünkü annemle babam " Yemek yaptıktan sonra ocağı, fırını mutlaka kapat. " diyorlardı. Tepsiyi alıp salona gittim. Televizyonu açtım; bir yandan yemeğimi yiyor, bir yandan da kanalları geziyordum. Kanallarda gözümün çarpan bir şey yoktu, son kanala geldim. Kanalda korku filmi vardı, izlemeye başladım ama bir yandan da ürküyordum. Birden şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu ve etraf karanlığa gömüldü, galiba elektrikler de gitmişti. Çok korkuyordum. İzlediğim filmin etkisinden de çıkamamıştım hala, küçük bir tavşanım vardı "Acaba nerede? " diye düşündüm. Onu bulursam yanımda birinin olduğunu hissederdim ve korkum azalır diye düşündüm. Odada bir gaz lambasını aramaya çıktım, gaz lambasını buldum ve yaktım. Tavşanımı aramaya çıktım. Birden ayağıma bir şeyin sürtündüğünü hissettim, tavşanım olduğunu umuyordum ama bir yandan da başka bir şeyse diye korkmuyordum değilim. Annem ve babam akşama doğru geliriz, demişlerdi. Hava da epey kararmıştı. Umarım annemle babam hemen gelirlerdi. Kapıdan tıkırtılar geliyordu, kapı açıldı ve şimşekle birlikte görünen görüntüyü hayalet sandım. Bağırarak mutfak masasının altına girdim. Ağlıyordum, kapıya doğru baktım. Gelen annem ve babamdı. Annem bana sarılıp beni sakinleştirmeye çalıştı. Korkudan kalbim ağzımdan çıkacaktı sanki. Tam bu sırada elektrikler geldi ve televizyon açıldı. Babam bana "Sen korku filmi mi izliyordun yoksa? " deyip televizyonu kapattı. Babam, " Bu kadar korkmak istemiyorsan bir daha korku filmi izlemiyorsun." dedi. Tavşanım bu sırada kucığıma atladı. Annem, babam, tavşanım hepsi yanımdaydı. Güvende olduğum için çok mutlu oldum. Babamın sözünü dinleyerek bir daha korku filmi izlememeye karar verdim.

Ahmet Faruk BAYIR
AŞIYAN

Zümra ÜNAL **ANADOLU SEVDASI**

Anadolu'dur adı,
Sevilir her bir yanı,
Halkı türkü söyler, çalar sazı;
Mutlu, huzurludur insanları,

Cennettir her tarafı,
Emek verilmiş toprakları,
Verimli, bereketlidir tarlaları
Çalışkan, başarılıdır insanları.

Yüce dağların çobanı,
Otladır ovalarda koyunlarını,
Eker biçer tarlasını,
Fedakar, vefakardır insanları.

Anlattığım bir Anadolu sevdası,
Farklıdır anamızın aşı, çorbası
Şifa kaynağıdır suyu, toprağı.
Anadolu'dur insanının adı.

Ahmet ALTUN
O TEPE

En son savaşta siperdeydik. Nasıl oldu da buraya geldim? Anlamadım. Acaba öldüm de cennete mi gittim? Yok, düşmanlar ateş etmiyordu. Herhalde ölmedim ama o halde ne oldu da buraya geldim? Burası siperimizin sağındaki tepeler. Çok engebeli olduğu için başka bir yerden baktığında aşağısını göremezsin. Çok garip herhalde rüya görüyorum. Bu ne burada Arapça bir şeyler yazıyor, ne yazıyor acaba? Aslında Arapça bilirim ama bu çok karışık okuyamıyorum. Merak ettim ne yazıyor acaba?

Adam: "Orada hayatınızın kurtuluşu yazıyor evlat." Ne, bunu kim dedi? Ama alt tarafı bir yazıda nasıl kurtuluşumuz olabilir? Deliriyorum galiba.

Adam: "Delirdiğin yok evlat tepenin aşağısına bak." Yine konuştu. Bakayım, aa gerçekten tepenin aşağısında bir adam var! Allah'ım ne oluyor bana?

Adam: "Buradayım evlat."

Asker: "Ah! Nasıl arkama geldin yaşlı adam? Korkuttun beni."

Adam: "Beni boş ver, bu tepe senin için çok önemli."

Asker: "Neden? Niçin böyle konuşuyorsun?"

Adam: "Evlad sen kumandansın unutm. Düşmanların asla durmayacak. Her şeyi deneyerek seni alt edecekler."

Asker: "Bunun tepeyle ne alakası var?"

Adam: " O Arapça yazıda diyor ki " Düşmanlar buradan gelip mayınla siperinizi havaya uçuracaklar ve gizliden gelip topraklarınızı yok edecekler."

Asker: "Eyvah! Ne yapacağım ben?"

Adam: "Korkma asker! Sen Türk'sün asla geri durma. Sen Allah için koştuğunda o sana yardım edecektir. Allah'a emanet ol." Adam kayboldu.

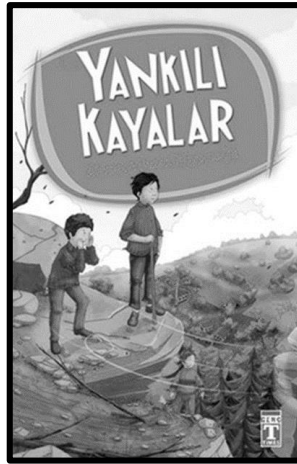
Asker: "Hey, dur! Nasıl yapacağım? Anlat bana yaşlı adam."

Asker: "Hey, gitme! Beni burada bırakma."

Uyandım hepsi rüyaymış, gece vakti siperdeyim. Hemen tepeye koştum. Gerçekten düşman geliyor. Yanımdaki el bombamı onlara attım.

Düşman: "Eyvah saldırıya uğradık hemen, aah!"

Bomba onları öldürdü. Hemen toplara koştum. Oradan da geliyorlar. Artık tüfeği alıp süngüyü taktım. Ya Allah! Bire on, bire yirmi saldırdım ve onları püskürttüm. Bir anda bir sızı hissettim. Vurulmuşum. Yere yığıldım. Gözlerim kapandı. Tekrar açtığımda çok güzel bir yerde uyandım. Hz. Muhammed (s.a.v): "Ey şehit oğlum! Başardın. Allah seni cennetine kabul etti. Allah için koştu ve Allah'a ulaştın oğlum." dedi.

Hayrunnisa ULUS **YANKILI KAYALAR**

Öğretmenimin tavsiyesiyle okuyup çok beğendiğim heyecan ve duygu dolu bir kitaptan bahsedeceğim. Kitabın adı Yankılı Kayalar, 112 sayfadan oluşuyor. Ahmet Yılmaz Boyunağa'nın kaleminden çıkan bu harika kitap oldukça akıcı ve bir solukta bitiveriyor. Kısaca kitabın içeriğinden bahsetmem gerekirse anne ve babasını acı bir şekilde yitiren Mehmet, kız kardeşi Hatice ile birlikte köyünden ayrılıp İstanbul'daki dayısının yanına gider.

Orada pek çok zorluğa göğüs germek zorunda kalır. Herkesin takdir ettiği bir kişiliğe sahip olan Mehmet'in en büyük hayali doktor olup memleketine hizmet etmektir. Bir köy çocuğu olan Mehmet'in hedefine ulaşmak adına yaptığı fedakârlıklar kitapta oldukça etkileyici bir şekilde anlatılır. Kız kardeşiyle birlikte hayatın zorluklarına karşı yılmadan verdiği bu azimli mücadele çok şükür ki güzel bir sonla biter.

Kitabı ortaokul seviyesindeki bütün öğrencilere tavsiye ederim. Okuyan öğrenciler bu kitaptan çok güzel dersler çıkaracaktır. Hatta şu ana kadar bu kitabı okumamış yetişkinlerin bile kitabı severek ve etkilenecek okuyacağından eminim. Herkese keyifli okumalar dilerim.

İMTİYAZ SAHİBİ

Yusuf GÜNHAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hilâl MERTOĞLU BAYIR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Eda ÇELİK

GÖRSEL DANIŞMAN

Seda PALTACI

YAYIN KURULU

Kezban KAYA

Hanife ALAN

OKUL ADRES TELEFON

MURADİYE AKSOY İLKOKUL-ORTAOKULU

Cennet Cd. No: 103 Çubuk/ANKARA

Tel: 0 312 837 71 22 Faks: 0 312 837 55 25